

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE

Szombat

111. szám.

Pest, július 22. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Július elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhozardással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozot szerért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizetetik.

Pest július 22.

Ülés a képviselők házában.

A mai ülés leírásával elkéstem. — Siöttünkben közöljük a következő három nyilatkozatot.

Nyári Pál s Madarász László beszédeit kénytelenek vagyunk elhalasztani.

A szónoklatok után a ház elhatározá, hogy az egyes cikkek tárgyalásába fog becsatlakozni.

Sokan nem akartak a szótól elállani, azt hitték, mintha ezzel már az érdemleges vita volna befejezve, holott tulajdonképpen ez csak ezután fog következni.

Az oppositio, hir szerint a cikkek tárgyalásánál két helyen akar csatlakozni.

Egy módontmány fog előterjesztetni az olasz ügyben: ezután egy hozzáadvány a nép ügyében.

Az oppositio világosan kiakarja mutatni az országnak, miben különbözik a két párt egymástól. —

Hatzel, nyiregyházi követ:

Két napi hosszas discussiók után úgy hiszen kötelességünk mentül rövidebben nyilatkozni.

A válasz felirat szerkezetében nem találom azon rövid kerekedséget, világosságot mellyel a nemzet méltósága megkíván — azért ezt ejjennan szerkeztetni kívánom úgy, hogy nyílt levél legyen a nemzet kezében mellyel civilisált nemzetek sorába belép, s kimutassa azon állást, mellyel azok között el foglalni magát elhatározta.

A ministerium politicáját a horváth ügyekre nézve pártolom; nem mintha süker koronázta

volna azt, hanem mert megkímélte a polgárvért, mellyel csak a legutolsó esetben kell feláldozni.

Az olasz ügyekre nézve emlékeztetem a házat Kossuth pénzügy minister, tegnapielőtti azon nyilatkozatára, miképen ő, mint egyes polgár híven előbbeni egész életébe tanusított elveihez, az olaszok szabadságát, függetlenségét minden beavatkozás nélkül ohajtja, de mint minister a nemzetek állása mérlegébe tekintve, azt látja hogy a magyar nemzet jelen állása biztosítására beavatkozás szükséges.

Uraim! nincs polgárja a hazának, ki úgy ne érezne mint Kossuth az egyes polgár, — az egyes polgárok érzelmeiből kerül ki a nemzet simpatijája, — s ne mistificáljuk magunkat — azon politika melly nem a nemzet simpatijára építetik, később vagy hamarabb romba dül.

Ebből következik az, hogy miután Kossuth mint minister másképen szolt, megtörténhetik hogy a nagy többség, nem a nemzet érzelmeit, hanem a kormány politicáját képviseli. — (Helyes.)

Végre el nem hallgathatom miképen a nemzet megütközve fogja venni, hogy azon ministerium, mellyhez gyermeki bizodalommal ragaszkodott, mellynek két száz ezer polgárainak vérét erejét meghaladó milliókat egyszerű felhívásra rendelkezése alá bocsátotta, egy, bár lényeges kérdésnél, a nélkül, hogy a Népképviselők elágazó véleményei öszvegyalulását csak megkísértelte volna is, szétlépett tárczáit a nemzet lábaihoz dobni késznek nyilatkozott.

Uram! a történetírás nem azon kormány férfiakat szokta halhatatlanítani kikbe elég elhatározottság van, talán különben is megunt tárczáiktól megválni, hanem azokat kik elég erősek a vészes időkbe a nemzettel egyesülten győzni ha kell, halni ha szükséges.

A felírás új szerkezeté kivált a ministerium politicáját illetőleg az olaszügyekbe nem helyeslem.

Ezután Pulszki Ferencz jutott szóhoz, azonban vonatott, és unalmat beszédés a ház nem igen hallgatta.

Teleki László.

Pulszki szavaiból azt vettem ki, hogy szerinte azok kik a ministeri politicát az olasz ügyekben nem helyeslik, azok Auszriától elválni akarnak.

Ezt kétféleképen lehet érteni. Ha közigazgatási szempontból vesszük fel, nincs ellene észrevétele, ha pedig itt Pulszki azt értette, hogy az ellenzék a dinastiától akar külön szakadni, ez jelen esetben igen méltatlan gyanusítás, s azeretné ha az elnök azokat, kik így gyanusítanak rendre utasítaná.

Szólok azok közé tartozik, kik a jelen ministeriumot megbuktatni nem akarják, de az nem tiltja őt el attól, hogy véleményét ki ne mond-

hassa, ő szavazatát semmi tekintetnek alá nem rendeli, sőt ha azt hiszi, hogy a ministeri politika a hazára veszélyt hoz, nem is lehet szoros kötelessége, mint az ellen teljes erővel küzdeni.

De a másik a ministerium ellen kiad, nem gyanusítja őket, mert a gyanusításnak csak akkor van helye, ha a ministeriumban valaki rossz intenciókat sejt, ő most csak annyit akar mondani, hogy a kormány téved, s hogy politicájának rossz következményei lesznek.

Az előtte szóló gunyával emliti a közvéleményt, melly a ház falain kívül létezik, s azt ignorálni akarja, mert mi a népképviselői vagyunk, a mit mi mondunk, azt a nép mondja, de ez resz argumentatio mert alakulhat itt a házában egy többség, melly szerint mi bár a nép képviselőinek mondattunk, de azért a nép közvéleményét még sem képviseljük.

A ministerium politicáját Horvátországra, nézve pártolja. Pártolja a multat, de a jövőre nézve nem akar irányt kitüntetni, járjon el a kormány felelősség mellett úgy mint halálra fogja magával hozni.

A válaszfeliratot szerkezetében nem pártolja, szerelte volna abban kimondatva látni, miként kíván a magyar innen túl Európában, mint szabad nemzet megállani.

Ezeken kívül szükségesnek tartotta volna hogy az adreseben a haladási kérdések s a nép érdekeire, a hűbéri rendszerre nézve is, valamely határozott irány kimondatott volna.

Olaszországra nézve szóló az ellenpárttól annyi különféle argumentumokat hallott, hogy nem is tudja már az argumentumok mellyik nevének adjon több súlyt.

A hallott argumentumok háromneműek. Némellyek szerint a magyarnak a pragmatia sanctio kötése miatt kell Olaszországba hadsereget küldeni. Mások szerint azért, mert ez által a ministeriumnak bizalmat szavazunk, ismét mások szerint, mert nemzetiségünk, s fenállásunk érdeke ezt így kívánja.

Szónok, azok közt, kik az első és harmadik nemű argumentumokkal harsognak, nem látják hangzást nem vesz észre következetességet. Ha a sanctio pragmatica szerint, az auszriai császárnak minden birtokát védelmezni akarnók, akkor még Belgiumot is vissza kellene foglalnunk, ha a bécsi ministeriumnak, mellynek az egyetemes ifjuság inponal, eszébe jutna azt visszaszerezni. Beavatkozunk kellene olyan tartományok megvédésébe, mellyel az auszriai ház a sanctio pragmatica után más territoriumokkal kicserélt, pedig a népek nem árucikkek, kik felett az egyesek mint vak eszközökkel rendelkezhetnek.

Elv tekintetében az olasz beavatkozás a legrosszabb színben tűnik elő. Mi alkotmányos nép vagyunk. Három száz esztendő óta folytonosan küzdünk nemzetiségünk s alkotmányosságunk mellett. És most midőn a körülmények ügyeinket győzelemre vezették, azon kezdjük, hogy egy másik elnyomott nemzetiség ellenében erőszakhoz nyulunk.

Szólo szerint ha ő meg volna győződve, hogy Horvátországban az egész nép azért kel fel, hogy magának független territoriummal összekapcsolt alkotmányt küzdjön ki, ekkor ő e nép kívánatát respektálná.

De ezen eset nincs jelen, Jellasics a reakció szellemében működik. A lázadóknak sok a szabadság, mit a magyar nekik adott, nekik kevesebb kell, ők a pénz és hadügyet Austria kezébe akarják visszaadni.

E szerint ha így gondolkozunk a Horvátokról, legyünk méltányosak az Olaszokkal, kiknek kívánsága a legnemesebb, s legtermészetesb.

Továbbá, a ministerium politikai eljárásában sem lát következetességet. Azon nap, mellyben a kétszáz ezer katona s a milliók megszavaztattak, ők azt mondták, ez arra való, hogy a hazát a vesszedelemből megmentsék. Ma azt mondják, hogy ezen ajánlatokból egy rész Olaszország ellen fog használatni.

A mit a ministerium az ország örömeire az első lépéssel tett, azt a másodikkal elrontotta.

Az első lépés után Europa minket respectalt: azt ítélte felettünk, hogy lelkes derék nép vagyunk, ma visszaesünk, s Europa elfordul tőlünk, mint kik a civilizatio ellen barbarharcot kezdünk.

Aztán nézzük meg, mi okért tesszük ki magunkat ezen harcznak, mellynek kívánt eredménye egy sem lehet? A bécsi kormányért, mellynél ingatabb valami e világon nem létezik, melly minden órán összedőlhet, melly bele olvadhat a német birodalomba, melly szlávva fajulhat? Ugy járnánk vele mint Faust járt Mephistóval. Rábizta magát, s elvitte magával a pokolba.

Az olasz háboru europai kérdés. A mi beavatkozásunkkal a háboru Európát két részre osztja. — Mellyik magyar ohajtja azt, hogy mi e háboruban a kelet éjszaki részen a barbarok között álljunk? És mi lesz sorsunk ha legyőznek? vagy ha a barbarokkal győzünk. — Mindenesetre csak a szolgaság. —

Patai József. Az idő rövid, használnunk kell azt. Ne legyünk szörzsál hasogatók, erre ha tesszik, több időnk lehet a télen.

Sajnálom, hogy némelyek a vitalkozás alatt az ellenfél egyes szavait kikapkodják, ez rossz modor, s ez, egy időben Weselényi Miklósnak csaknem életébe került. Azért kormányférfiaktól kár az, ha ilyenekben rossz példával mennek elő.

Horvátország irányában a kormány politikáját pártolom, és ha látom, hogy ott a nyelv tekintetében a kormány tulment a törvényen, eltűröm, mert szándéka az volt, hogy a vért kimélni akarta.

Ohajtottam volna azonban, hogy a kormány Olaszország irányában is ugyanezen politikával élt volna. Vagy legalább az előtt, hogy a kétszáz-ezer katonát és negyvenkét milliót magának megszavaztatta volna, e részben nyilatkozott volna.

A drámai jelenet elmaradt volna ugyan ekkor, de sok ember meg volna nyugodva.

Szónok nem érti a kormány politikáját. A ministerek azt mondják, hogy Olaszországban mi az olasz nemzet alkotmányos szabadsága érdekében fogunk fellépni, mi ott a civilizatio, a béke érdekében fogunk működni, mi az ő szép törekvéseit pártolni akarjuk.

Kérdi, minő pártolás az, mellyre nézve ellenőkben fegyveres beleavatkozás szükséges?

Barsból.

A megye július 10-én tartá bizottmányi ülését. —

Főtárgy: a nemzeti őrsereg alakítása, elrendezése.

Az e tárgyról tanácskozásoknak — mellyeket ha Saturnus Metisz gyógyszere helyett bevesz vala, az elnyelt kődarabtól minden esetre megszabadul, — eredménye: az őrség összeírása felküldetik Budapestre, onnan elváratik az őrnagyok kinevezése, és aztán — post saecula more patrio — alakittatik, rendeztetik az őrsereg.

No szegény Bars megye! te meg nem gondoltad, hogy addig míg ez mind megtörténik, ez ország megszűnhetik lenni Magyarországnak.

Uraim! az őrseregnek most már felkészülve kellene várnia az ellenség megrohanásait.

Szerencséd Bars megye, hogy az ellenség — ki százados álmaidból fölébresszen — még nincsen határaid közt.

Uraim! e késedelem annyi mint a haza éltevel mitsem gondolni.

Ébredjenek ők! mert e haza végvonaglásában meg fogja átkozni oly fiait, kik őt veszni hagyják.

Bátor vagyok t. szerkeztő ur! engedelmével még két a magánemében legjelesb indítványt kiemelni.

Az első irásba foglalva t. Valentényi József levéltárnok ur nyujtá be, a mellyben hazafiai kötelességének ősméri a jelenlevő tagokat figyelmeztetni a levéltárban heverő arany — s ezüst-émlékpenzerekre és néhány darab aranyra, mellyek mint lopott jószág letartóztatnak, egyszersmind bátor megkérni, ha mind ezt a haza oltárára följajánlanak.

Szívem mélyében elborzadék, midőn ez indítvány második részét hallám.

Nem hittem volna, hogy legyen oly antediluvianus ember, ki e hazát lopott jószággal megmenteni akarja.

Őn t. levéltárnok ur! vagy fölfogta indítványa szellemét, vagy pedig nem. Ha nem, akkor hagyjon föl e mesterséggel, mert az tehetsége körét meghaladja. Ha igen, akkor őn veszedelmes ember, mert ez indítványban egy jezuitaelv lapang t. i. finis sanctificat media, melly elvtől a nemeskeblű elborzad.

Az indítvány e része szerencsére megbukott. Ezután szóba hozatván mit kelljen a haza javára megajánlott gabonával tenni? Tóth Dani csődörök exfelügyelője fölláll, és olly pathossal mintha caesárt akarná személyével pótolni, indítványozá: hogy a gabonát biztos vermekbe zárjuk, míg a gabona ára fölszökik.

Tóth uram! ha nem tudnám, hogy őn gyengeségből inkább, mint speculatióból indítványozta ezt, akkor borzasztókat tudnék gondolni, hanem most csak e fölkiáltással: uram ne tulajdonítsd neki vétkül, mert nem tudja mit beszél!!! veszek öntől bucsút.

Ez indítvány szinte megbukott.

És ezzel befejezem tudósításumat olly remény-nyel, hogy többször nem kellend majd illy retrograd politikát a világgal tudatnom, egyébiránt ha az urak még ezután is a tétlenség karjaiban nyugosznak, bizonyosak lehetnek, hogy e lapban a t. cz. szerkeztő ur engedelmével, leszen szerencséjük összetalálkozni

Angyalú Józseffel.

Azokról a drágálatos nemzetőrseregi szabályokról.

Avis az országos nemzetőrseregi tanácsnak. Előtem fekszenek (feküdnének a Tatároknál) az „országos nemzetőrseregi tanács“ által minden aláírás nélkül kiadott, de azért a „magyar nemzeti őrsereget kötelező szabályok.“

Az ég mentse attól, hogy az egészet tárgyaljam; csak némely czifrább részleteire akarok minden nemzetőrt, de különösen a fentartásukra ügyelő esküdtiszteket figyelmeztetni.

Dologra.

A szabályok 3-ik fejezetében a 16-ik lapon ez áll:

„Ha a nemzetőr a hadi fogy ellen vétség, minden elmondás nélkül tartozik az előjárásigó kimondott fenytéket elfogadni és (halljátok!) megköszönni.“

Sonst habens keine Schmerzen?

Miért nem mindjárt kezet csókolni?

Hallott-e valaha illyet szabad ember fia?!

Nem lenne ez alacsonyítása az őnérzetnek, melly egy föltényezője a szabadságnak?!

Tudommal az ebet szokták arra kényszeríteni, hogy nyalja meg a kezet, melly megkorbácsolta.

Az illyenekre rá érünk, ha előbb levertük az olaszokat, aztán nyakunkra jő a német és a muszka.

Én ugyan részemről szeretném látni azon erőt, melly mint nemzetőrt képes legyen arra kényszeríteni, hogy illő alázatossággal köszönjem meg, a miért p. o. hat napi közbörtönre méltóztatnak kegyesen elítélni.

Pedig elég nemzetőr van ki így gondolkodik.

A tizedes kötelességei közt a 20-ik lapon ez olvasható:

„Hol hiányt vagy hivatalbeli elmulasztást vess észre, ott eleinte szép szóval, utóbb sajnótabban intse rendre a hibásokat; de ha az illy nyomatókos dorgálások is sikertelen maradnának stb.“

Tehát „nyomatókos megdorgálás?“ E szó sincs helyén. Én a megdorgálást nagyobb büntetésnek tekintem tán a bebörtönzésnél is, de kérem, félre ne értsenek; nem a közbörtönt értem, melly a szabályokban említettik.

Micsoda az a közbörtön?

Tán bizon még a városházhoz kísérnek beünket, ha a sorból egy szót szólunk, ha mindjárt azt találók valami cravallnál mondani mondan: „Örmester ur! ne hátráljunk“ vagy: hadnagy ur! ne commandirozzon tüzet a népre stb.

Hijába! A fegyszabályok VII pontja így szól: „A rendből vagy sorból visszaszólamló két s legfőlebb hatnapi közfogsággal megfenyítettik.“

A XIII pont ellen azt mondja: „A ki az őrhelyen elalszik az a körülmény szerint legfőlebb háromszoros soronkivüli szolgálatra kényszerítettik.“

Hát a 40-ik lapon olvasható szabály hogy tesszik: „Az őrtanyától távozni mindenkinek tilos. Ezen szabály következtében mindenki ételét az őrtanyán költse el.“

Ugyan vallják meg csak uraim! bölcs gyártói e gyönyörűséges törvényeknek, képzelik önök, hogy képesek lesznek ezen szabályokat megtartatni?

Ha én p. o. d. u. 2 órákor felváltatom örsömről, mint önök nevezik, és csak hat órákor jön ismét rám a sor, nem foghatnék én a 24 órai szolgálatból egy órára haza mehetni családomhoz hól azon kívül, hogy ebédlek, egyuttat szétnézhetek nincs e valami baj?!?

Kivált mikor őrtanyán előtt és körül minden olyan oszondes, olyan békés, hogy az őrnök tán rossz névön sem lehetne venni, ha elaludnék?

Hanem azért az őrhelyen vagy — mindig elfeledem — az őrsőn élalvóra inkább alkalmazhatnák a közbörtön, mint arra, ki elég merész a sorból figyelmeztetni a hadnagyt; mikép ne jobbra, hanem balra kanyarodjat vezényeljen, ha azt nem akarja, hogy a fél osztály neki menjen a köfalnak.

Hát az hogy van uraim! hogy a közbörtön sehol sem szól a tisztokról?

Tán bizon a tisztnek több becsületérzése és kevesebb felelőssége van?

Igy alkalmazzák önök a törvény előtti egyenlőség elvét?!

Nem akarok több részletet említeni. Él még Lauka és charivari. Vedd meg barátom tiz garasért azokat a szabályokat, és három hónapig ne is törd egyében koponyádat.

Önök azt fogják mondani, fegy nélkül fegyveres testület nem állhat tőn fegyvereknek pedig büntetéssel kell járni.

Jól van, cz igaz. Büntessenek tehát. Nagyobb vétségeket még súlyosabban, de ne hozzanak olyan szabályokat, mellyeket mindenki át fog hágni. Büntessenek kisebb vétségeket pénzzel, melly azonban a büntetendőhöz legyen arányozva ne hogy a szegény mesterember hasonló mulasztásért annyit fizessen mint a gazdag háztulajdonos. —

Bajos dolog annak büntetésből háromszor rendkívüli szolgálatot tenni, kinek családja addig éhezni fog, mert nincs ki keressen kenyeret!

Könnnyü önöknek tele hassal és teli erszénnyel földi ényet hozni olyan emberre, kinél mind a kettő üres. —

Azt fogják önök mondani: Franciaországban is ugy van.

Arra azt felelem, először ha ugy is van, nem bizonyít; de másodsor: önök nem tudják, hogy van Franciaországban.

Ott t. i. a nemzetőr birtokon belül, vagy helyesebben börtönön kívül addig felebbezi ügyét, míg elérkezik a király nevenapja, vagy más ilyen nagy nap, mikor az egész nemzetőrsereg amnesztiát kap.

Önök szabályait olyan pedantismus, olyan szolgálai báz lengi át, mintha Bécsből hozták volna.

Önök meg akarják kimélni a nemzetőröket a gondolkodástól, olyan gépekké akarják tenni mint a sorkatonaságot. — Adnak nekik néhány Leithammelt, aztán menjenek azok után.

De nem oda Buda!

A nemzetőr nem lesz gép, és ne is legyen az soha, különben nem felel meg hivatásának.

Mit mondott volna Franciaország ha február-

ben a nemzetőrsereg néhány tisztjére halgatva Lajos Fülöp mellé állott volna?

Vagy ha a legutolsó véres tragoediánál azon tisztjeinek engedelmességet volna, kik most mint a köztársaság ellen törökbe vannak fogva?

Vagy azt hiszik, nálunk illyesféle eset soha sem lehet? vak apád?

Egyébiránt önök magok gondoskodtak róla, hogy ezen szabályok soha élalbe ne léptethessenek. —

Minden osztálynak 21 tagból álló esküdtzséke van, melly itél a fegyvétségek fölött.

A szabályok 5-ik §-a szerint ezen 21 tag közül, 5 tag választatik állandó esküdtzséki bírákká, marad tehát tizenhat.

A szabályok 6-ik §-a pedig így hangzik: „Arra hogy becsület s illetőleg esküdtzséki tanács tartassék, s az végezzen, az esküdtzséki bírákon felül, 13 tagnak együtt kell ülnei.“

Kérdem hányszor fog a 21 tagból álló esküdtzsékből egyszerre 18 tag megjelenni?

Én azonban, és minden becsületes nemzetőr ebben velem fog tartani magam ohajtom, hogy illő szabályok és az ezeket áthágókra illő büntetés határoztassék. Nem elégszem meg olyan törvényel, mellyet soha sem fognak végrehajtani, felszólítok tehát minden nemzetőrt ki érti a nemzetőrsereg célját és feladatát, egyesüljünk egy minél számos aláírásokkal ellátandó kérelemre, mellyben kérem fogjuk az illető minister urat, nevezzen egy válaszmányt, mellyben egy penészes társasági tagon, néhány valójtos gépgyárnokokon kívül közölünk is legyenek, kik mint képviselőink hozzá szólhassanak a ránk huzandó új és czélszerűbb szabályokra és büntetésekre.

Azért mondám, kérjük meg az illető minister urat; mert nálunk ugy látszik a nemzetőrsereg a hadügyminister osztályaihoz tartozik; holott annak organisatiója a belügyministert illetné. De ezt indokolni most a hely szűke nem engedi.

Nyiri.

Mákvirágok.

— Mindazon szép, fürtös és fürtetlen olvasnóinket, kik románokat is szoktak olvasni, ezennel keresztényi jó indulattal figyelmeztetjük a magyar nemzetgyűlés Románjától őrizkedni, mert azok után, melyeket belőle tegnapelőtt mutalványképen hallánk — borzasztó egy unalmas lecture lehet. Lauter plagiat und reminiscenzen! És a kiadás! fi donc! Nyomorúságos utánnyomat avec des caricatures abominables!

Valóban kétkedünk, hogy e Román-ból egy gyökeres új átdolgozás után is valami lehetne.

— Párbeszéd jul. 18-án dél előtt.

Minister. Wären sie déjá böim lánczfelhasználásnál?

Valaki. Még nem; excellentiád...

Minister. Pardonnez moi, ön hibázik, if you azt versäumen. Menjen el ön ma, és schauen Sie zu, mit was für einer Leichtigkeit this genia

Clark la chose intézi. Oh, the english, les anglais ezek az én embereim.

Valaki. Excellentiád intását ma minden esetre használni fogom. Ajánlom magamat excellentiádnak.

Minister. Hová olly gyorsan, good day.

— Párbeszéd ugyan azok közt jul. 18-án esti 10 órákor:

Valaki. Aber eu. Excellence...

Minister. Pardonnez moi, semmi Excellence seulement polgártárs; és pardonner moi, but you must magyarul reden.

Valaki. Ott voltam a lánczfelhasználásnál...

Minister. Pardonnez moi, ich muss gehen conferentiába. A votre service.

Valaki. (utána kiáltva) Oh the english!

— A képviselőház tegnap egy felségesen meghatározó jelenetnek volt tanuja. Németh Berczi baloldalon ült képviselő fellépe a szószékre s miután ott a ministeriumnak egy gyöngéd szerelmi vallomást tett, felhívá a ház boltozatát ő reá szakadai, mit azonban nem tenni a ház boltozata elég ildomos volt; s ekkor a jobb oldal karjaiba veté magát, hól is éljenekkel fogadtatott. Némethyék látni vélték, hogy Kovács Lajostól két puszit is kapott. E lélekemelő látvány még magasabbra lön, midőn a szerelmes declarans pillanatra, hajdani helyére átvjóm s holmiját egybeeszedvén, pintlijével új szállására végképp visszatért. E pillanatban a ministerelnök fején egy hajszál csírtát vert; Deák logicája a baloldal felé fordult, Klauzál nevetett (Klauzál nevetett! hah!) és Széchényi ezt gondolá magában: „pardonnez moi, ich kenne dich.“ Mészáros örült, hogy ismét van egy kitérő tennet kérésen, Kossuth pedig így szólta magában „kár, hogy szavainak illy proselita csináló hatása van.“ Sokan erősítik, hogy e fenséges jelenetre minden törpe municipalis krézlik oriási centralis vatermörderekké magossultak. És Németh Berczi boldog volt mint a sült hal és olvadékony mint a vajjas kifli.

— A pesti hídfő mellett egy új fabodé fog fellállítatni; tudakozódásainkra azon kielégítő választ kaptuk, hogy benne egy duczatt élethűgypszöntésü ököl fog közszemle végett kitétetni mint a jul 10, és 21-ki nemzeti gyűlésben használt jozan capacitatio és logica fegyverei. E mellett még más egyéb nevezetességek közt látni való lesz egy ministeri mosolylyal emailleirozott solo-helyes, melly Kovács Lajos szájacskájából kirepülvén, mint a galambá vált szent lélek nyugodott meg tegnap Eötvösen, továbbá figyelmre méltó leend egy megkövesült Chikiána frazis hevesi agárször prémben s egri borzagban; lesz még egy magyar ministeri krízis is, mit sauce piquante, de ez már majd mindennap látható, s ezért nem érdemel különös figyelmeztetést. A löbbi ritkaságokról majdan értesítendjük olvasóinkat.

Németh Berczi moszkaországi planta volt itt az oppositio meleg éghajlata alatt.

Isten adta őt nekünk isten elvette. Jobb is lesz ő bizalom szavazónak itt nálunk ugy is csak a simetriat rontotta.

Csernátóni.

